

מסורת הש"ס

(א) תוספתא פ"ג ד"ק ע"א.
חולין טו. גיטין נג. ד"ה ח:
[תרומות פ"ב מ"ג] תבואות
[לד, ב] ע"י תוספות ע"ז סו:
ד"ה [אמר דברא], ג) תוספתא
[פ"ב ג] וכן תוספתאין אומר
החיתות יקטנו ומרסקין אומר
עד שנתקן במקפה או בטיטין
שכל זמן שהנשטתקן יולא שמת
ומתעבר עד הניסול. ערוך
עקב ט"ף ג) (ה) ושאם
תלמודא לא נהרע להקטין
דרי"מ אוקר אפילו תנשיל.

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל

[illegible]

עצורנין קורמ'ס זעל'. וואדאמר וואס
זשוג ווייט ראיין ממעשה דר' יוסף דה
זמוד כמו עצרה ולשא דפסקמי
לא אשבת הבאה. כולה קוגיא זשאלי

שעה קדרה. אליבא מאן דאסר: **המצטל בשבת.** משנה היא: **ולא שגא.** ואצל האי דשכח קדרה לא שגא צין שוגג למזיד והכי דרש להו סקתמא ולא פירש אי אשוגג מדמה לה ומוטור לאוכלי אי אמוזי מדמה ללה ואסור: **במוזי נמי.** אם השהה על גבי כירה מצעוד יום יאכל: **דלא**

אָסײַ לאַיערומי. ולעסות מױד ולומר
שווג. הייט דלא נחשדו ישראל על
השנמות: דאָס לאַיערומי. דאָסײַסור
דערבנן הוא וקינא ליה ואמי לשהוי
מױד ירמ׳ שכתבי: מײַסײַס שכן
קדירה רב׳ בשווג. כגון האײַ דשכח
יאכל בשבת. במױד. דלא שכן אלא
הניח לא יאכל: וכשר טרוף. דגלי
דעמיה דלא לארומים קצעי לה: וכל
המאטמק ויפה לו. כלומר וכן כל שאר
המאטמק ויפה להם אסור לאוכלן אס
השקן מױד: קפני מײַס. בשלא
בישל כל זכרו דיש חילוק בין שווג
למױד במשהה. קשיא בין לרבה ורב
יוסף דשרו מױד בין לרב נחמן דאסר
שווג: בשלא לרב נחמן. מנײַ לתרוי
כי תניא הדיא דשווג יאכל לפני גזירה
דאמרין לקמן דגזרו על השוכחין וכי
אחמרת דר׳ חייא בר אבא דאחרינא
אליבא דרבה אסור לאחרי גזירה:
אנא לרבה ורב יוסף. דאמרי אליבא
דר׳ חייא בר אבא להמירא אף במױד:
אײַ קודם גזירה. אחמרת דר׳ חייא:
קשיא מיהא מױד. דהכא תניא במױד
לא יאכל: ואײַ לאחרי גזירה קשיא נמי
שווג. דאפי׳ שווג ה״ל למיסר דאילו
ממני׳ קודם גזירה נשנית: המצט
שכח. בדיק דאליבא חיובא דאורייתא:

וזה"ש לשונו. דהמשה נמי מצד
 יום אס שכן בשוגג יאכל ואס צמוד
 המשה לא יאכל כאלו בשלה צידים
 צבצבת: קשיא דר' מאיר אדר' מאיר.
 דמניא לעיל צריש פירקין [ג]. לר' מאיר
 אלא כד"ה חמין אכל לא תצטיל
 והכא תצטיל חמין ותצטיל צבצל כל
 וקשיא דר' יהודה אדר' יהודה.
 דהתם א"ר יהודה חמין ותצטיל והכא
 תצטיל תצטיל צבצל כל צרכו: הא
 למתחלה. משנה קמייתא לשהות
 למתחלה קמיירי ודך בהשהה כבר
 קאמר דמותא לאוכלה: כאן בגרופה
 וקאמרו. הלא דלעיל איירי בגרופה
 וקטומה דקדמי בה משהין על גבי
 גרופה וקטומה ואין משהין על שאינה
 גרופה ומה הן משהין על הגרופה
 ששהמנו לשהות ר"מ אומר כו' הלכך
 למתחלה שרי ר' יהודה והכא
 כשאינה גרופה מכלי דיעבד אסר:
 עבר ושהה צמוד מאן. מותר לאוכלה
 לא לאו לא: חמין לא אסר. דמנעמך ורע לו:
 ציצים אסר. דמנעמך ויפה לו: מאי
 לאו לאושו שם. אסרן עליהן בצאכליה:
 לאו לשם בצאכל. אסר להן עכשיו שלא
 לעשות כן לשבת הבאה אבל בצאכליה
 מכלל דציצים ממוקמות כו'.
 שצאו היא: והציאו לפניו. בחול:
 יצוורדין. שנטעמו עד שנעשו דמות

כעוזרדין קורמ"ש בלע"ו. ומדאמר ואכלנו הרבה מכלל דיפה להן:
מחזירין

בשוגג ומייתי רחיה ממעשה דר' יוסי דאסר^{כה} ומשמע ליה דאפי' בשו
במזיד כמו עברה ולשה דפסחים (דף מג.) ואומר רשב"א דק
לא עֲשֶׂת הַבָּאָה. כולה סוגיא דשאינה גרופה דבגרופה ליכא שום

אלן עבר ושהה מאי. ואתינן למיפשטא מהא דתניא דאסר רבי יוסי בצפורי ביציים מצומקות שנש
יסי' בה"א אף מחזירין. אוקימנא הא דתני מחזירין בשבת הוא ואפילו כמה פעמים ודוקא

כירה פרק שלישי שבת

שבת קדרה על גבי בירה ובישראל בשבת מוזל. אע"ג דקיי"ל כחנניא^א הכא בעי דלגל בשיל כמאלל בן דרוסאי דמודה ביה כחנניא אי גמי בעי אפי' בקידרא חיימא והא דשרינן בפ"ק (דף יח: וסס) קידרא חיימא היינו דוקא^ב בתנור שחומנו רב דלגל חיתוי יתבשל עד

למחר אבל מירה דשליט זה אירא
אסור דאיכא למיחש שמה יחמה:
אבל האי דלא קעביד מעשה
במזיד נמי יאכל. מימה דהא
אמר דפ"ק (סא) לא תמלא אשה קדרה
עססיות כו' ואם נתנה למואלי שבת
אסורין כדאי שיעשו וי"ל דכלאו הכי
פריך שפיר מצריחא דמית:

בשלא מצינו נחמין בר יצחק
כאן קודם גזירה כו'.

מי בשוגג יאכל אבל
בשוגג נמי לא יאכל
אל גבי כירה ובישלה
מוזיד לא יאכל בד"א
צורכן ותבשיל שלא
חמין שהוחמו כל
כל צורכו בין בשוגג
מ"מ ר' יהודה אומר
צורכן מותרין מפני
יול שבישל כל צורכו
בשוגג

קשיא דר' מאיר אדר' מאיר.
כאן משמע דסתם חמין ותבשיל היו נמי מצושל כל זכרו' דאי לאו הכי לא הוה פריך מילי' ורשב"א אומר^ט דאפי' אי סתם חמין ותבשיל היו בלא צשיל כל זכרו פריך שפיר דהא בצינה גרופה משמע בצרייתא דלעיל דלחין משהין כלל אפי' צישל כל זכרו דאי הוה שרי צישל כל זכרו ה"ל לפרש מה הן משהין בצינה גרופה כדמפרש^ט אגרופה' והכא שרי ר"מ צישל כל זכרו אפי' בצינה גרופה^י מ"מ נראה דסתם חמין ותבשיל היו נמי צבשיל כל זכרו מדפשיטא ליה לתלמודא דמאן דאסר לזחורי אסר אפי' צישל כל זכרו כדמוכח גבי ואף ר' אשעיא סבר כו' יב:

הא לבתחלה הא דיעבד. לא סגי
בהאי שינויא^א דהא לעיל שרי
ר' מאיר סתם חמין דהויא אפי' לא
הומונו כל זורכן אפי' לבתחלה והכא
אסר^ב חמין שלא הומונו כל זורכן אפי'
דיעבד אלא ר' יהודה לשניי דמנשי
אקשינא דר' יעקב אדר' יהודה הו'
בגרופה וקטומה הא בשאינה גרופה^ט
ואדרבי יהודה נמי ר' יצחק לשניא^ט
(דהכא) דהא לבתחלה הא דיעבד^ט
דהא בשאינה גרופה אסר לעיל
אפי' חמין שנמשל כל זכרו והכא
שרי^י אלא דליכא לשניי הא לבתחלה
הא דיעבד^ט :

עבר ושהה מאי. גדלגל בשיל
כמאכל בן דרוסאי ליכא
לאוקמי דהא כדר פסט לעיל לאיסורא
כדר יצמי דב יאכר ויחא ליש

היה מידקאמרו ופסחמו לו קאמר ושימו ומהו לשון עבר ושהו משמע

נורא דאסר דפרישית לעיל והיינו כרז דאסר לעיל מנממק ויפה לו:
אפילו

על גבי כירה, (שמא) [ש"מ] עבר ושהה קנסו רבנן. ודחינן לא אסר להו לעשות כן אלא לשבת רה גרופה וקטומה. והני מילי שלא הניחם ע"ג קרקע כלל אלא מחזיקם בידו ודעתו עליהם

לח.

א מיי (פ"ג מהל' שבת
הלכה ד) ופ"ו הל' כג
סמג לאוין סה טור וש"ע
א"ח סימן שיה סעיף א:
ח ב ג מיי פ"ג מהל' שבת
הלכה ט סמג לאוין סה
שוש"ע א"ח סימן רנג סעיף
א:

לעזי

קורמי"ש. פירות העוזר
(שיח בר).

מוסף תוספות

[illegible]

רַב גַּסִּים גֵּאוֹן

כִּירוּהָ. אָמַר רַבִּי חֲנִינָא
כַּשֵּׁהלֶךְ רַבִּי יוֹסִי
לְצִיפּוּרִי. הִדְבֵּר שְׁגָרָם לוֹ
לִילֶךְ לְצִיפּוּרִי הוּא שִׁמְפּוּרֶשׁ
בְּבִמָּה מְדֻלֵּקִין (דף ע"ג) יוֹסִי
שֶׁשֶׁתֶּק יִגְלֶה לְצִפּוּרִי.